

Sygnatura akt VIII Ga 267/13

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 4 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:SSO Piotr Sałamaj (spr.)

Sędziowie:SO Krzysztof Górski

SR del. Anna Górnik

Protokolant:stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) D. M., A. (...) spółki jawnej w S.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 28 maja 2013 roku, sygnatura akt XI GC 990/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Krzysztof Górski SSO Piotr Sałamaj SSR del. Anna Górnik

Sygn. akt VIII Ga 267/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) D. M., A. (...) spółka jawna w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 40.284,74 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 maja 2012 r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że łączyła ją z pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika i na tej podstawie domaga się od niej odszkodowania. Wysokość odszkodowania stanowi kwotę jaką kontrahent powódki potrącił jej w związku z uszkodzeniem papieru w dniu 23 grudnia 2010 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 2 sierpnia 2012 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził należność zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu potwierdziła fakt zawarcia umowy ubezpieczenia, wskazała jednak, że z uwagi na treść

Ogólnych Warunków Ubezpieczenia zaistniałe zdarzenie nie było objęte ubezpieczeniem. Powódka nie przedłożyła w terminie w postępowaniu likwidacyjnym prawidłowych dokumentów. Pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia oraz wskazała, że powinno być ono pomniejszone o franszyzę redukcyjną w wysokości 200 USD.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. (sygn. akt XI GC 990/12) Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 39.636,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I sentencji); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.432 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym stanie faktycznym:

Powódka jako przedsiębiorca transportowy zawarła z pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu międzynarodowym na okres od 23 kwietnia 2010 r. do 22 kwietnia 2011 r. Na potwierdzenie zawarcia umowy pozwana wystawiła powódce polisę ubezpieczeniową nr (...). W treści polisy jako zakres wskazano „Europa” zgodnie z Programem dla Członków (...) Stowarzyszenia (...) oraz OWU §4. Sumę ubezpieczenia określono na 500.000 USD z franszyżą na 200 USD. W § 4 ust. 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Odpowiedzialności Cywilnej Operatora Transportowego z dnia 25.09.2000 r. wskazano, że pozwana udziela ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego dokonującego przewozu przesyłek: 1) zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi wykonywania międzynarodowego transportu drogowego; 2) na podstawie listu przewozowego CMR, w którym zamieszczone są dane ubezpieczającego. Przedmiotem ubezpieczenia zgodnie z § 4 ust 2. OWU jest odpowiedzialność ubezpieczającego, którą ponosi on zgodnie z przepisami konwencji o Umowie Międzynarodowego Przewozu Drogowego Towarów za: 1) szkody rzeczowe, które nastąpiły w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu, a jej wydaniem; 2) szkody finansowe powstałe w wyniku opóźnienia. W § 12 ust. 1 pkt 9 OWU ustalono, iż ubezpieczający na potrzeby postępowania ubezpieczeniowego ma obowiązek dostarczenia w terminie 14 dni od daty zgłoszenia szkody oryginału listu przewozowego (egzemplarz dla przewoźnika), lub innego dokumentu przewozowego, umowy spedycji, umowy składu, fakturę i specyfikację przewożonej przesyłki oraz dokument SAD, protokół szkody, wstępne obliczenia poniesionych strat, oświadczenie kierowcy, dowód przyjęcia towaru oraz inne dokumenty niezbędne do rozpatrzenia roszczenia. Wysokość szkody rzeczowej powinna zostać pomniejszona o wartość pozostałości po zniszczonym lub uszkodzonym towarze, które mogą być przeznaczone do dalszego użytku (§ 13 ust. 6 OWU). Odszkodowanie powinno być wypłacone w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie, a jeżeli złożenie dokumentów wymienionych w § 12 ust. 1 pkt 9 lub wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności pozwanej okazało się niemożliwe, odszkodowanie jest wypłacane w terminie 14 dni od dnia w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (§ 13 ust. 12 i 13). Przeliczenie walut obcych na złote polskie dokonywane jest przy zastosowaniu kursu średniego walut obcych ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu wystawienia polecenia wypłaty odszkodowania (§13 ust. 14 OWU).

Firma (...) zawarła z firmą (...) umowę przewozu międzynarodowego według konwencji CMR, której przedmiotem było przewiezienie 9 rol papieru o wadze 23444 kg i wartości 13.627,36 EUR do odbiorcy firmy (...) w B.. Następnie firma (...) zawarła z powódką umowę przewozu, na podstawie której powódka miała jako podwykonawca zrealizować całą usługę przewozową. Powódka miała wykonywać przewóz należącymi do siebie ciągnikiem nr rej. (...) i naczepą nr rej. (...). Pracownik powódki E. J. (1) w dniu 23 grudnia 2010 r. odebrał z firmy (...) papier w imieniu (...) podpisując się w rubryce 23 egzemplarza listu przewozowego pozostającego w gestii nadawcy. Następnie E. J. (1) odbił pieczęć powódki na egzemplarzach listu przewozowego CMR dla przewoźnika i dla odbiorcy w rubryce 17 i 23.

W dniu 23 grudnia 2010 r. E. J. (1) podczas jazdy autostradą (...) wpadł w poślizg i po uderzeniu w barierkę ochroną stoczył się z 2-3 metrowej skarpy. Przyczyną zdarzenia było niewłaściwe zachowanie innego uczestnika ruchu, który najpierw wyprzedził E. J., a następnie gwałtownie zahamował, co uniemożliwiło kierowcy powódki zwiększenie odstępów od poprzedzającego go pojazdu, co z kolei zmusiło E. J. do gwałtownego hamowania, w którego trakcie stracił panowanie nad zestawem. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ załadowany na naczepę papier. Z powodu trudnych warunków atmosferycznych (bardzo duże opady śniegu) i zamknięcia dróg przez szwedzką policję samochód został usunięty z pobocza dopiero po upływie 9 dni. Po zholowaniu pojazdu towar został złożony w magazynie do

czasu wydania dyspozycji przez pozwaną lub dokonanie jego oględzin. W chwili zdarzenia powódka posiadała ważną licencję transportową na przewóz międzynarodowy, była zgłoszona do GUS jak przedsiębiorca transportowy, ciągnik nr rej. (...) i naczepa o numerach rejestracyjnych (...) miały ważne badania techniczne, E. J. (1) posiadał wymagane uprawnienia do ich prowadzenia i brak było po jego stronie przeciwwskazań do prowadzenia ww. pojazdów, a pojazd i naczepa były przystosowane do przewozu papieru.

Uszkodzony papier został sprzedany za kwotę 4220 EUR w wyniku czego szkoda uległa zmniejszeniu do kwoty 9407,36 EUR (13627,36 EUR - 4220 EUR = 9407,36 EUR).

Firma (...) ubezpieczyła towar przewożony przez powoda w firmie (...), która wypłaciła swojemu ubezpieczonemu odszkodowanie w wysokości 13739,36 EUR tj. kwotę 117777,00 NOK, a następnie zwróciła się z roszczeniem regresowym do (...), która je zaspokoiła. Następnie (...) zwróciła się z roszczeniem regresowym do powódki. Tytułem obciążenia (...) wystawiła powódce fakturę numer (...) na kwotę 73006 NOK netto i dokonała potrącenia ujętej w niej kwoty z przysługujących powódce w stosunku do siebie należności z tytułu realizacji innych umów przewozowych. Ostatecznie powódka poniosła koszt 73006 NOK z tytułu uszkodzenia przewożonego papieru, co po przeliczeniu stanowi kwotę 40.284,74zł.

Pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne dotyczące przedmiotowego zdarzenia. W jego trakcie uzyskała początkowo kopię, a następnie oryginał listu przewozowego od P. L. P., na którym nie było uwidocznionych danych powódki. Nie był to egzemplarz dla przewoźnika. O zaginięciu egzemplarza listu przewozowego przeznaczonego dla przewoźnika pozwana była informowana. Związane to było ze skutkami zaistniałego wypadku w szczególności pobyt E. J. (1) w szpitalu, czynnościami związanymi z zabezpieczeniem pojazdu i ładunku oraz sprowadzeniem pojazdu i dokumentów do kraju.

Pozwana początkowo odmawiała wypłaty odszkodowania z uwagi na brak oryginalnego listu przewozowego przeznaczonego dla przewoźnika, na którym widoczne byłyby dane powódki, a następnie po jego przedłożeniu nie zmieniła stanowiska uznając list przewozowy za przerobiony. Mimo wymiany korespondencji stanowisko pozwanej nie uległo zmianie.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo w przeważającej części za uzasadnione. Podniósł, że podstawą prawną roszczenia był art. 822 § 1 k.c. W ocenie Sądu pierwszej instancji spełnione zostały przesłanki do ustalenia odpowiedzialności przez pozwaną. Nie jest trafna interpretacja dokonywana przez pozwaną jakoby spełnienie wymagań określonych w pkt 1 i 2 ustępu 1 § 4 OWU należałoby oceniać łącznie. Oba punkty wymienione zostały po dwukropku i rozdzielone przecinkiem bez żadnego spójnika. Analogicznie zbudowany jest ust. 2 § 4 OWU (jak również inne przepisy np. § 5 ust 3 i 5; § 8 ust. 3), w którym oczywistym jest, że dla zaistnienia odpowiedzialności pozwanej, szkody rzeczowe i finansowe nie muszą wystąpić jednocześnie. Wystarczy więc, że przewóz odbywał się zgodnie z przepisami międzynarodowego transportu drogowego, a to jest bezsporne.

Sąd podkreślił też, że zgodnie z art. 4 konwencji CMR list przewozowy jest co prawda dowodem zawarcia umowy przewozu, tym niemniej jego brak, nieprawidłowość lub utrata nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu, która mimo to podlega przepisom Konwencji. Jeżeli więc w niniejszej sprawie wykonywanie przez powódkę przewozu międzynarodowego, w trakcie którego doszło do wypadku, nie jest sporne (potwierdza je też załączone zlecenie od (...) i zeznania osób przesłuchanych w toku procesu) to nie ma podstaw do wyłączenia odpowiedzialności pozwanej, a ewentualne oznaczenie danych powódki na liście CMR ma drugorzędne znaczenie.

Niezależnie od tego wskazać należy, że powódka dostarczyła egzemplarz listu przewozowego przeznaczony dla przewoźnika (ten egzemplarz, którego domagała się pozwana) i widnieją na nim dane powódki. Faktem jest, że uczyniła to z opóźnieniem. Zwrócić jednak należy uwagę, że powódka już na samym początku zgłaszała pozwanej fakt zagubienie oryginału listu przewozowego – egzemplarza dla przewoźnika, co wynika choćby z adnotacji na k 75 i 49 verte akt szkody oraz zeznań świadka M. D.. W ocenie Sądu opóźnienie powódki w złożeniu oryginału listu było usprawiedliwione okolicznościami niniejszej sprawy. Dla pozwanej nie rodzi to ujemnych skutków procesowych, gdyż fakt późniejszego złożenia dokumentu ma wpływ na wymagalność roszczenia odszkodowawczego, co powód

już uwzględnił domagając się odsetek znacznie po tej dacie. Pierwszy egzemplarz listu przewozowego dostarczony pozwanej nie był egzemplarzem dla przewoźnika, nie ma więc podstaw do dokonywania ustaleń w oparciu o jego treść. Okoliczności jego złożenia wyjaśnił powód w piśmie z dnia 18.10.2011 r. Nadto odnotowania wymaga, że w § 12 ust. 1 pkt 9 OWU ustalono na potrzeby postępowania ubezpieczeniowego obowiązek dostarczenia nie tylko listu przewozowego (egzemplarz dla przewoźnika), ale także dla wykazania roszczenia dopuszczono możliwość złożenia innego dokumentu przewozowego, umowy spedycji, umowy składu.

Z pisma pozwanej oraz oświadczenia na rozprawie w dniu 20.11.2012 wynika, że spór dotyczył samej zasady odpowiedzialności, a nie wysokości odszkodowania, za wyjątkiem uwzględnienia franszyzy redukcyjnej w kwocie 200 USD. Konieczność uwzględnienia franszyzy w tej wysokości potwierdził pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 3.10.2012 r., wynika ona też z § 13 ust. 9 OWU. Zgodnie z § 13 ust. 14 przeliczenia dokonuje się wg kursu ogłaszanego przez NBP obowiązującego w dniu wystawienia polecenia wypłaty. W niniejszej sprawie datą tą będzie dzień wyrokowania, w którym kurs wynosił 3,2416 zł, co daje łącznie kwotę 648,32 zł, o którą pomniejszono żądanie pozwu. Żądanie pozwu co do odsetek nie było kwestionowane przez pozwaną, wobec czego odsetki przyznano zgodnie z żądaniem na podstawie art. 817 k.c. i § 13 ust. 13 OWU, gdyż termin ten uwzględnia fakt późniejszego złożenia listu przewozowego, jak również czas na przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego. Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o dyspozycję art. 100 zd. 2 k.p.c.

Pozwana wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt I. i III., zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności § 4 ust. 1 pkt. 2, § 4 ust. 2 OWU poprzez przyjęcie, że nie spełnienie przez powódkę jako przez ubezpieczającego określonych obowiązków wynikających z OWU, tj. nieposiadanie i nieprzedłożenie listu przewozowego CMR z uwidocznionymi danymi powódki, nie ma żadnego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności pozwanej za zdarzenie szkodowe, jak również przez przyjęcie, że wystarczającym dla przyjęcia przez pozwaną odpowiedzialności na podstawie łączącej strony umowy ubezpieczenia jest wykonywanie przewozu zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, choć łącząca strony umowa ubezpieczenia w sposób wyraźny wymaga od ubezpieczającego, by przewóz wykonywany był na podstawie listu CMR, w którym zamieszczone są dane ubezpieczającego;
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 k.c. a tym samym dokonanie dowolnej, nie korespondującej z treścią umowy ubezpieczenia, wykładni oświadczeń woli stron umowy ubezpieczenia i tym samym ustalenie, że wolą stron nie było przyjęcie, że podstawową przesłanką dla zaktywizowania się odpowiedzialności ubezpieczeniowej pozwanej jest istnienie listu przewozowego CMR, w którym zamieszczone są dane ubezpieczającego – powódki;
3. przez wyprowadzenie z faktu, że przewóz jest wykonywany zgodnie z przepisami międzynarodowego prawa przewozowego wniosku, iż przesłanki z § 4 OWU zostały spełnione, a tym samym powódka spełniła wszelkie niezbędne warunki, które aktywizują odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanej, choć z zebranego i niekwestionowanego przez powódkę materiału dowodowego wynika niezbicie, że powódka nie posiadała i nie przedłożyła pozwanej listu CMR z zamieszczonymi na niej danymi powódki zgodnie z § 4 ust. 1 pkt. 2 OWU;
4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że w sprawie zostały spełnione wszystkie warunki niezbędne do przyjęcia przez pozwaną odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie oraz wypłatę odszkodowania, jak również, że w sprawie został wypełniony obowiązek, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 OWU;
5. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 232 i 233 k.p.c. poprzez przyjęcie za udowodnione przez stronę powodową istnienie okoliczności powodujących powstanie po stronie pozwanej odpowiedzialności za powstałą szkodę, tj. przez przyjęcie, że w sprawie został przez powódkę spełniony warunek z § 4 ust. 1 pkt 2 OWU, choć dowody z dokumentów jak również dowody z zeznań świadków w sposób jednoznaczny przeczą tej okoliczności.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do zaistnienia w niniejszej sprawie podstaw do pociągnięcia pozwanej do odpowiedzialności za poniesioną przez powódkę szkodę, a tym samym wyrażaną przez ten Sąd ocenę prawną żądania pozwu. Powyższej konkluzji o trafności rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji nie mogły zmienić zarzuty apelacyjne.

Zarzuty te, dotyczące zarówno naruszenia prawa materialnego jak i procesowego, sprowadzają się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu Rejonowego co do wystąpienia przesłanek z § 4 ust. 1 OWU oraz podważania przeprowadzonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji powyższego postanowienia, stąd też ich omówienie nastąpi łącznie.

Trzeba zgodzić się ze skarżącą, że analiza § 4 ust. 1 OWU przewiduje wymóg jednoczesnego spełnienia przesłanek z punktu 1 i 2 tego postanowienia. W regulacji tej nie użyto zwrotu „albo” czy też „lub” co wskazuje, że zachodzi konieczność łącznego wystąpienia warunku z pkt. 1 jak i z pkt. 2 § 4 ust. 1 OWU (k. 25). Znamiennym przy tym było, że powódka w pozwie nie powołała się na odmienną interpretację ww. postanowienia aniżeli wynikającą z jego dosłownego brzmienia. Tym samym nieuprawnione było dokonanie przez Sąd pierwszej instancji wykładni tego unormowania w sposób zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Powyższa wadliwość nie mogła jednak prowadzić do zwolnienia pozwanej od obowiązku zapłaty odszkodowania. Jak słusznie bowiem zaakcentowała pozwana w swej apelacji wskazane unormowanie ma na celu uchronienie zakładu ubezpieczeń od prób wyłudzenia odszkodowania (k. 218). Przy czym zauważyć należy, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego, tj. w piśmie z dnia 9 maja 2011 r., podniosła, że brak przedłożenia listu przewozowego stanowi podstawę do odmowy wypłaty odszkodowania albowiem dokument ten stanowi dowód zawarcia umowy przewozu (k. 60). Przedstawienie tego dokumentu było zatem niezbędne pozwanej li tylko w celu ustalenia czy doszło do zawarcia z powódką umowy przewozu. W niniejszej zaś sprawie nie budziło wątpliwości, że przewóz, w trakcie którego doszło do uszkodzenia przesyłki, został zlecony powódce. O powyższym świadczy treść zlecenia transportowego (k. 45), raport z oględzin, sporządzony na zlecenie pozwanej, gdzie jako przewoźnika wskazano powódkę (k. 47) oraz reklamacja wystosowana przez podmiot zlecający transport (k. 46).

Za powyższą interpretacją postanowienia § 4 ust. 1 OWU świadczy także treść § 12 pkt 9 a) OWU, który stanowi, że w przypadku powstania szkody ubezpieczający powinien dostarczyć (...) w terminie 14 dni do daty zgłoszenia szkody oryginał listu przewozowego (egzemplarz dla przewoźnika) lub inny dokument przewozowy. Postanowienia OWU dopuszczają tym samym możliwość przedstawienia innego aniżeli list przewozowy dowodu zawarcia umowy. Wykładnia taka wydaje się być zresztą bardziej dostosowana do praktyki obrotu gospodarczego, w rzeczywistości bowiem, tak jak w niniejszej sprawie, mogą wystąpić zdarzenia losowe, w których przedłożenie oryginału listu przewozowego będzie utrudnione lub niemożliwe. Brak przy tym jego przedstawienia nie oznacza niespełnienia przesłanek z treści § 4 ust. 1 OWU. Wyjaśnienia wymaga, że § 4 ust. 1 pkt 2 stanowi o przewozie realizowanym na podstawie listu przewozowego, co jest zgodnie z postanowienia konwencji CMR. Regułą jest, że przewóz międzynarodowy odbywa się na podstawie tego dokumentu, jednakże jego brak nie może automatycznie przesądzać o niezawarceniu umowy przewozu w transporcie międzynarodowym, w sytuacji gdy istnieją inne dowody o tym przesądzające.

Podnieść należy, że powódka w toku postępowania likwidacyjnego przedstawiła „inny dokument przewozowy” o którym mowa § 12 pkt 9 a) OWU. Powódka załączyła bowiem zlecenie transportowe (k. 71 akt szkody), reklamację

transportową, w której wskazano na numery rejestracyjne samochodu, przy pomocy którego wykonywany był przewóz (k. 84 akt szkody) oraz list przewozowy (egzemplarza dla nadawcy) zawierający podpis kierowcy E. J. (1) i numery rejestracyjne samochodu tożsame z tymi wymienionymi w dokumencie reklamacji (k. 207 akt szkody). Już sama treść tych dokumentów w powiązaniu z oświadczeniem kierowcy, realizującym ten przewóz (k. 76 akt szkody), pozwoliła na ustalenie faktu zawarcia z powódką umowy przewozu oraz przystąpienia do jej realizacji.

Niezależnie od tego trzeba wskazać, że pozwana przyznała, że powódka przedstawiła w toku postępowania likwidacyjnego oryginał listu przewozowego pochodzący od przewoźnika (k. 126). W dokumencie tym w rubryce 17 i 23 wskazano na dane powódki jako przewoźnika (k. 128 wraz z tłumaczeniem na k. 148). Co prawda pozwana zarzuciła, że dokument ten został przerobiony, niemniej jednak powódka sprostowała obowiązkowi z art. 253 k.p.c. obligującego ją do wykazania prawdziwości (autentyczności) tego dokumentu. Zawnioskowały przez nią świadek E. J. (1) zeznał bowiem, że „w pierwszej kolejności ja w samochodzie ostemplowałem CMR. Z reguły ja stempluję wszystkie” (k. 132). Świadek ten dodał, że „nie przypominam sobie sytuacji abym ja nie postawił pieczęci na egzemplarzu CMR” (k. 133). Fakt ostemplowania listów przewozowych pieczęcią powódki w trakcie realizacji tego przewozu wynika także z treści przesłuchania w charakterze strony powodowej A. M., który wskazał, że „nasi kierowcy przybijają pieczęć w rubryce 16 bądź 17. Również stemplujemy list przewozowy, jeśli nie ma naszych danych także w pozycji 23”, po czym stwierdził „są sytuacje, że list jest ostemplowany po wypadku, tutaj tak nie było. Do mnie list przewozowy trafił ostemplowany” (k. 188).

Sąd odwoławczy zgadza się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że przedstawienie tego dokumentu z opóźnieniem miało jedynie znaczenia dla ustalenia momentu wymagalności roszczenia odszkodowawczego, co zostało zresztą przez powódkę uwzględnione w żądaniu odsetkowym.

W rezultacie stwierdzić należy, że powódka wykazała zaistnienie przesłanek z § 4 ust. 1 OWU obligujących pozwaną do wypłaty odszkodowania. Zatem wobec trafności rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, które powódka wygrała w całości, oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Krzysztof Górski SSO Piotr Sałamań SSR del. Anna Górnik